

10.2.2019

5. neděle po Zjevení Páně

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? ... Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“
Mt 6,31.33

Píseň 214 *Z celého srdce svého*

Modlitba: Hospodine, svatý Bože, všechno jsi nám dal, abychom toho užívali. S úžasem a s radostí se rozhlížíme kolem sebe a na všech stranách spatřujeme dobré a užitečné věci: domácí zvířectvo, polní byliny, bohatství nerostů, vody, slunce i větru, bohatství, které jsi nám dal k potravě i k dalšímu mnohostrannému užitku. A ptáme se, co jsem zač my lidé, že nás obklopuješ takovou nádherou a tak velkoryse o nás pečuješ?

Pane, jsme na pochybách, zda splňujeme Tvá očekávání do nás vložená. Zda dovedeme být těmi velkorysími bytostmi, jakými nás chceš mít, pozorní ke každé nejmenší částice Tvého stvoření, plni ohledů ke svým bratřím a sestrám nejmenším. Zda si dostatečně uvědomujeme, že tento krásný svět s druhými bytostmi sdílíme.

Pane, prosíme Tě, buď naším stálým rádcem, pomocníkem a zachráncem, ved' nás na cestě tímto světem, proved' nás všemi úskalími a pokušeními, zvláště pak nedovol, abychom poklesli pod úroveň lidství, abychom i v nemoci a trápeních, i v blahobytu vždy se upamatovali, komu patříme a kam směřujeme. Amen

Čtení: Mt 26,26-29

Píseň 632 *Neskládejte v mocných naději*

Text: Kaz 11,1-6

Kázání:

Pouštěj chléb svůj po vodě... Chléb, symbol všeho, co potřebuji k životu. (Chléb náš vezdejší dejž nám dnes!) To potřebné, nezbytné, na čem můj život, má bytost závisí, to mám pustit? Pouštět, neschraňovat, neukládat do truhlice, do mrazáku? Co bude zítra, jestliže se vzdám svého živobytí, svých zásob, svých rezerv? Svých jistot?

Pouštěj chléb svůj po vodě... Co proudící voda odnese, s tím se už těžko shledáš. Moudrý Kazatel radí k jednání, které z běžného pohledu, z pohledu zvenčí vypadá nerozumně, bláznivě, nesmyslně. Pouštět, rozdávat, nelpět na tom, co mám, nedržet své věci pevně v rukou, nemít běh věcí pod kontrolou. Nezajišťovat se pro budoucnost. Co to po nás chce? Jde mu především (anebo jenom) o velkorysou dobročinnost? Rozdávat ze svého, pouštět z ruky potřebnějším? Anebo může jít i o všelijaké jiné mé zajišťování ze strachu o budoucnost? Třeba, když lpím na svém postavení? Na své pozici? Nedávám prostor druhému? Nedovedu ustoupit? Anebo: Pustit si do země cizince... Pustit z ruky jistoty životní úrovně, blahobytu?

Být velkorysý, rozdávat, sdílet zdroje. To je přece Ježíš Kristus. Co ho vystihuje více než jeho poslední večeře s učedníky? To je mé tělo, moje krev. To jsem já, praví Kristus, který se dává. Láme chléb, rozdává sebe, dává všem okolo. Sebe sama pouští z ruky. A není jisté, co z něj nakonec zůstane. Jak to dopadne?

Starost o budoucnost je lidským bytostem přirozená. Je ovšem možno s tou starostí nakládat různými způsoby. Jedním možným způsobem je úsilí poznat budoucnost, naučit se číst v signálech, předpovědích, tendencích a silách a odtud je potom ovlivňovat a – pokud je poznáme – získávat nad nimi kontrolu, mít je v moci. V Kazatelově době k tomu slouží věštění a magie. Věští se z mraků, jejich tvarů a pohybů, věští se ze stromů (nevím, zda z toho, jak, kdy a kam který strom padá, ale v bibli

je zaznamenáno věštění z chvění a šumotu listí). Kazatel tomu nevěří a vysmívá se. Mraky nanejvýš věští dešť a pád stromu, ať k němu dojde kdykoli a strom padne jakýmkoli směrem, neznamená vůbec nic. Člověk rád zkoumá, odkud vítr vane a co asi přinese. Jak dnes věštíme? Zkoumáme společenské nálady a pohyby? Odkud vítr vane a co přinese? Hledáme nejvhodnější okamžik pro investování, pro mediální kampaň, pro misijní projekt?

Do nějaké míry je rozumné sledovat signály toho, co asi přijde. Zvedá-li se vítr, není moudré jít na pole sít, rozhazovat zrno, neboť ti ho vítr odnese, kam nechceš, a přijde vniveč. Hrozí-li temná mračna deštěm, bude lepší odložit senoseč. Ale „kdo příliš dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet“. Chtít přílišné záruky a jistoty do budoucna tě může úplně ochromit. Je třeba jednat i bez záruk, odvážně se rozhodnout k činu i tváří v tvář nejisté budoucnosti a možnému nezdaru.

Přiznej si, že nevíš a nebudeš s úplnou jistotou vědět nikdy. Spousta věcí, do kterých se pustíme, může dopadnout špatně, může skončit neúspěchem. Náš čas je omezený (hle, Kazatelova oblíbená pomíjivost je stálým podtónem jeho úvah!), o to spíše buď rozhodný a odvážný.

Pouštěj chléb svůj po vodě... Jestliže tedy tvůj čas je omezený, tvé poznání nedokonalé a budoucnost nemáš pod kontrolou, o to spíše a více rozdávej. Pouštěj – odpouštěj. Nejen v češtině jsou takhle slova příbuzná. A nejde jen o zvuk – v obojím jde právě o velkorysost. Nelpět na satisfakci, splacení dluhů, darovat svobodu. Pustit... Čeho všeho se úpěnlivě držíš? Co všechno bych měl z moci té Kristem darované svobody od strachu pustit?

Pouštěj chléb svůj po vodě – je to skutečně tak bláznivé, nesmyslné a nezodpovědné vůči budoucnosti? Kazatel věří, že po „mnoha dnech se s ním shledáš“. Nemá to logiku. Co voda odnese, nevydá. Není to zaručené. Jde o víru, důvěru ve smysl toho jednání. Právě protože nemáme budoucnost pod kontrolou

a nedokážeme si ji zajistit, právě protože ji neznáme, čelíme strachu z budoucnosti bláznivou důvěrou.

Rozdávej, pouštěj, odpouštěj, rozdej svůj díl mezi sedm, ba i osm – vytvářej a obnovuj dobré vztahy. Vztahy jsou nejlepším vkladem pro budoucnost. Jsou smlouvou života. Ježíš říká: „... toto jest má krev, která zpečetňuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů. Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít kalich nový v království svého Otce.“ (Mt 26,28-29)

Rozdáváním, pouštěním, odpouštěním se buduje společenství sdílených darů, vytváří se kultura sdílení, vzájemného přijímání. Vztahy mají přednost před věcmi – to je vklad pro budoucnost. Není jisté, zda se to či ono zdaří, ale dávat a mít přátele je vždycky dobré a nadějně. Pouštěj chléb svůj po vodě, po mnoha dnech se s ním shledáš.

Pane Ježíši Krista, děkujeme za tvého Ducha přijetí, odpuštění, Ducha synovství, přátelství a sdílení. A prosíme za odvahu se na něj – víc než na cokoli jiného - spolehnout. Amen.

Píseň 645 Ačkoli podstatou rovný byl Bohu

Ohlášky
Sbírka

Píseň 477 Snažujme se ve všem právě

Přímělná modlitba + Otče náš

Poslání: Ježíš říká: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

J 6,35

Požehnání

Píseň 568 Život nám ubíhá